

Райна. — А не бива ли да имамъ единъ, които да е здравъ и хубавъ на глѣдъ?

Г. Богданъ. — Мыслишь ли че отъ туй ще станешъ честита?

Райна. — Много честита, тате, ще бѣдѣ.

Г. Богданъ. — Да ми даваше рѣка купувахъ ти и даввахъ ти тогази да разберешъ, като опиташе самичка, колко е пуста и какъ скоро минува заминува тя радостъ, която ражда такъызито нищо и никакви работы. Захващамъ са съ тебе на ѣдецъ, че за двѣ недѣли ще са наситишь на часовника, че слѣдъ мѣсецъ ще забравашъ да го навивашъ съ ключето; и че за малко време ще са побърка правото му вървене тѣй, както е сега мисльта ти забъркана.

Райна. — Не са захващай, тате, загубвашъ, вѣрвай ма.

Г. Богданъ. — И азъ не щѣ да са захващамъ; не че ма е страхъ да не загубѣъ, но защото за да направѣъ опытъ ще ми стане много скѣпо и защото туй може да ти роди презъ останалія ти животъ най-плачѣвны неволи.

Райна. — Та вѣрвашъ ли че единъ хубавъ часовникъ, намѣсто да ма направи честита, ще ма узлочести?